

HET PAD VAN DE FILOSOOF

De Zen-wandeling van Kyoto

Het pad van de filosoof is een wandelpad in het noordoosten van Kyoto. Het loopt parallel aan een waterweg en brengt de tempels Ginkaku-ji en Eikan-do Zenrin-ji op loopafstand. Deze wandeling is erg toeristisch, vooral in het voorjaar tijdens het kersenbloesemseizoen, en dankt zijn naam aan Kitaro Nishida, een Japanse zenfilosoof die er graag meditatieve wandelingen maakte.

Het pad van de filosoof ziet elk jaar hordes reizigers dit pad bewandelen. Bezoeken pieken tijdens de kersenbloesem, aan het begin van de lente, aangezien het kanaal dat langs het pad grenst, is omzoomd met honderden sakurabomen.

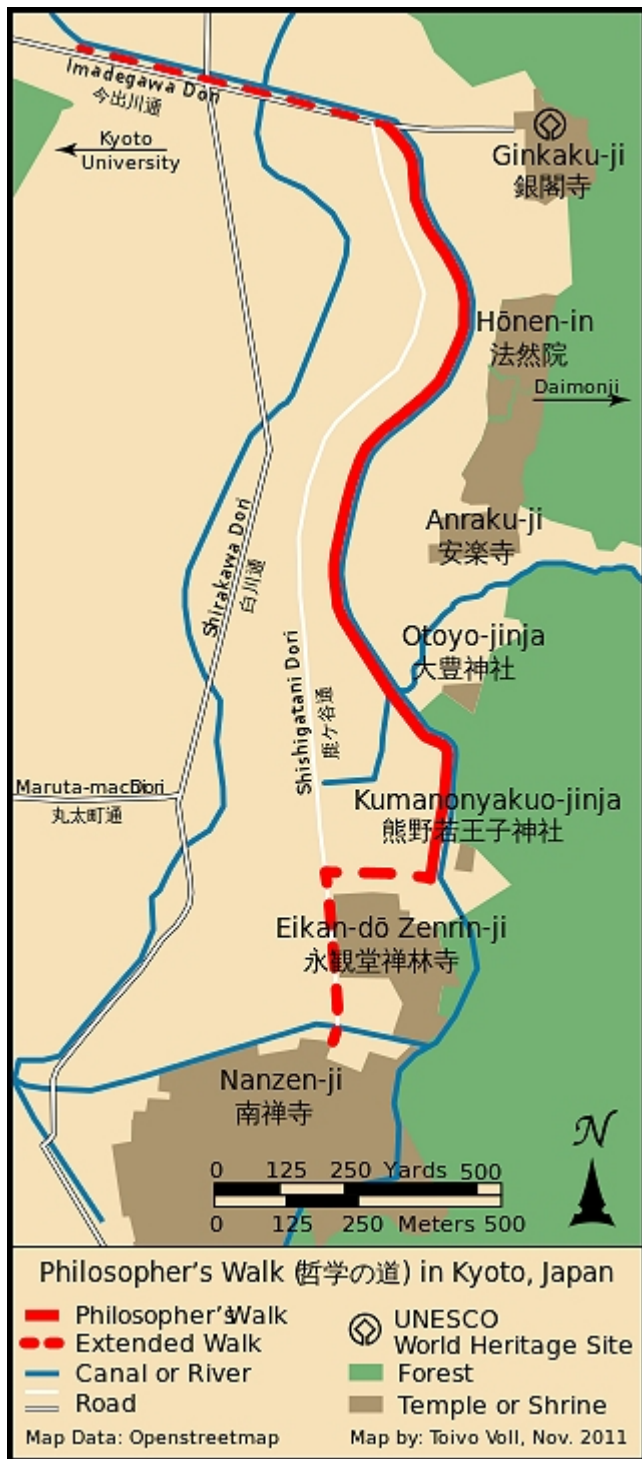
De naam van de wandeling dateert uit het begin van de twintigste eeuw. De beroemde zenfilosoof Nishida Kitaro (1870 - 1945) liep er tijdens zijn dagelijkse meditatie naar de universiteit van Kyoto, waar hij de filosofische school oprichtte.

Het pad van de filosoof, 'Tetsugaku no Michi' in het Japans of 'The Philosopher's path' in het Engels, is een wandelpad dat zich uitstrekt aan de voet van de Higashiyama bergketen aan de oostkant van Kyoto.

De filosofenwandeling voert langs een kanaaltje met een enorme hoeveelheid kersenbomen op de oevers. Vooral tijdens het sakura-seizoen is het hier heerlijk toeven.

Het pad van de filosoof loopt tussen Nanzen-ji in het zuiden en Ginkaku-ji in het noorden. Je kunt aan beide kanten beginnen en als je door loopt ben je in 30 minuten aan de andere kant. De meeste wandelaars nemen echter wat meer tijd om onderweg wat van de bezienswaardigheden mee te krijgen.

Langs het pad liggen leuke winkeltjes, restaurantjes en een aantal kleine tempels. Hiervan is de meest noemenswaardige Honen-in, een tempel die vooral tijdens de herfst een prachtige toegang heeft.

Het kanaal dat langs het het pad van de filosoof stroomt is onderdeel van het Biwako Kanaal. In de 19e eeuw werd dit kanaal aangelegd door een 20 kilometer lange tunnel door de Higashiyama bergketen vanaf het meer Biwako. Het water werd onder andere gebruikt om de eerste waterkrachtcentrale van Japan aan te drijven. Bij Nanzen-ji eindigt de tunnel door de bergen en stroomt het water over een prachtig aquaduct.

Het pad van de filosoof volgt de route die de invloedrijke filosofieprofessor Kitaro Nishida dagelijks nam van zijn huis naar de Universiteit van Kyoto. Nishida was een filosoof uit de eerste helft van de twintigste eeuw en grondlegger van de zogenaamde Kyotoschool, een belangrijke stroming binnen de Japanse filosofie. Naar alle waarschijnlijkheid kwam hij hier al wandelend en mediterend tot een aantal van zijn inzichten.

Het pad van de filosofe begint met Ginkaku-ji, en eindigt met de Nanzen-ji tempel, of omgekeerd. Tussen beide tempels is er ook nog Eikan-dō Zenrin-ji. Hierover meer hieronder.

De Zen tempel Ginkaku-ji, 'het silveren Paviljoen'

Het silveren Pavilion-tempel in de oostelijke bergen van Kyoto heeft helemaal geen zilver. De legende gaat dat toen Shogun (militaire heerser) Ashikaga Yoshimasa zijn pensioneringsvilla in 1482 bouwde op het terrein waar Ginkaku-ji vandaag staat, hij groots verklaarde dat hij wilde dat het hele paviljoen bedekt was met zilver om het Gouden Paviljoen (Kinkakuji) te imiteren, gebouwd door zijn grootvader. De villa werd na de dood van Yoshimasa in 1490 omgebouwd tot een boeddhistische tempel en de stralende bijnaam blijft vandaag bestaan.

De Zen tempel Ginkaku-ji, de Zilveren Tempel, ligt aan de voet van de Higashiyama bergen ten oosten van Kyoto. In 1482 bouwde shogun Ashikaga Yoshimasa hier zijn villa. Hij kopieerde het ontwerp van de villa die zijn opa gebouwd had aan de voet van de Kitayama bergen ten noorden van de stad: Kinkaku-ji, de meer beroemde 'Gouden Tempel.

Na Yoshimasa's dood in 1490 werd de villa verbouwd tot Zen tempel. Yoshimasa was geobsedeerd door kunst, dus het is niet verwonderlijk dat zijn villa Ginkaku-ji het centrum werd van de destijds moderne kunst. Deze stroming ging de boeken in als Higashiyama Cultuur en was een tegenhanger van de gevestigde orde van de Kitayama Cultuur rond de villa van Yoshimasa's opa. De Kitayama Cultuur bleef beperkt tot de aristocratie van Kyoto, maar de Higashiyama Cultuur verspreidde zich al snel door Japan. Hieruit onstonden onder andere de theeceremonie en het No-spel.

(Het silver paviljoen)

De tempel Nanzen-ji

De tempel Nanzen-ji werd in 1291 gebouwd door toenmalige keizer Kameyama op de plaats waar een van zijn buitenverblijven stond. Intussen is de tempel uitgegroeid tot een van de elangrijksten in Kyoto en is het hoofdkwartier van de Nanzen-ji school binnen het Rinzai Zen Boeddhisme.

Door de eeuwen heen is Nanzen-ji een aantal keer in de as gelegd door grote branden. Elke keer verrees het complex nog groter dan het geweest was.

Het Nanzen-ji complex is vrij uitgestrekt en ligt in een bosrijke omgeving. Als je het complex op loopt kan je niet om de grote poort heen. Deze Sanmon poort is bijna net zou oud als de tempel

zelf. Op de bovenverdieping van de poort is een observatie-dek dat toegankelijk is voor bezoekers.

(De Sanmon poort)

De Hojo, het verblijf van de abt van de tempel, heeft een indrukwekkende 'droge tuin'. Het complex wordt doorkruist door een aquaduct van het Biwako Meer Kanaal. Dit kanaal werd oorspronkelijk aangelegd voor het vervoer van vracht, passagiers en water vanaf het Biwako Meer, aan de andere kant van de Higashiyama bergketen. Het kanaal fungeert nog steeds als watertoevoer voor onder andere de brandweer van Kyoto. In het nabij gelegen Biwako Meer Kanaal Museum is te zien hoe het kanaal over de jaren gebruikt is.

De Nanzenji-tempel, waarvan het ruime terrein aan de voet van de beboste Higashiyama-bergen in Kyoto ligt, is een van de belangrijkste zen-tempels in heel Japan. Het is de hoofdtempel van een van de scholen binnen de Rinzai-sekte van het Japanse zenboeddhisme en bevat meerdere subtempels, die het toch al grote complex van tempelgebouwen nog groter maken.

De geschiedenis van Nanzenji gaat terug tot het midden van de 13e eeuw, toen keizer Kameyama zijn pensioneringsvilla bouwde op de huidige locatie van de tempel en deze later ombouwde tot een zentempel. Na de oprichting groeide Nanzenji gestaag, maar de gebouwen werden allemaal vernietigd tijdens de burgeroorlogen van de late Muromachi-periode (1333-1573). De oudste van de huidige gebouwen is na die periode gebouwd.

Vorbij de Hatto is de Hojo, de voormalige residentie van de hoofdpriester en de centrale hal van Nanzenji. De Hojo is het meest bekend om zijn rotstuin waarvan de rotsen zouden lijken op tijgers en welpen die door het water trekken. Ook hoog aangeschreven zijn de schilderijen op schuifdeuren (fusuma), die een meer realistische weergave van tijgers op bladgoud bevatten. Bezoekers komen het gebouwencomplex Hojo binnen via de voormalige tempelkeuken (kuri),

waar ze rechts van hen ook een kleine theesalon kunnen vinden met uitzicht op een miniatuurwaterval.

Buiten de Hojo zullen bezoekers een nogal vreemd gezicht tegenkomen: een groot bakstenen aquaduct dat door het tempelterrein loopt. Gebouwd tijdens de Meiji-periode (1868-1912), maakt het aquaduct deel uit van een kanaalsysteem dat werd aangelegd om water en goederen te vervoeren tussen Kyoto en het Biwameer in de naburige prefectuur Shiga.

Eikan-dō (Zenrin-ji)

Eikan-dō, een Pure Land-boeddhistische tempel in de buurt van het grote Nanzen-ji-complex, is het meest bekend om zijn herfstgebladerte en het oplichtende evenement dat het in de late herfst organiseert.

Deze tempel, gesticht in 853 door een leerling van de beroemde monnik Kūkai, was een plaats van leren die de Pure Land-sekte koesterde waartoe het nu behoort. Met tuinen die worden gedomineerd door esdoorns, is het terrein van deze tempel afwisselend helder met fris groen of schitterend rood, met talloze mensen die tijdens het hoogseizoen op bedevaart komen.

Gebouwd tegen de uitlopers van Higashiyama, biedt een twee verdiepingen tellende tahōtō-pagode een geweldig uitzicht over de stad en het district, en de overdekte trappen die ernaartoe leiden, zijn architectonisch fascinerend.

Talrijke hallen zijn eveneens verbonden door een overdekte loopbrug, en Eikan-dō staat ook bekend om zijn Mikaeri Amida, een standbeeld van Amida Boeddha met zijn gezicht gedraaid om over zijn schouder te kijken. Of je nu overdag aanwezig bent of de speciale nachtverlichting, Eikan-dō zal je waarschijnlijk niet teleurstellen.

Eikan-dō is het meest bekend om zijn herfstgebladerte en het oplichtende evenement dat in de late herfst wordt gehouden.

Bekijk de diavoorstelling : <https://www.discoverkyoto.com/places-go/eikan-do-zenrin-ji/>

(Klik daarna op de eerste foto)

Esdoorn Gebladerte

Dankzij de tuin is verreweg het meest bekende aspect van Eikan-dō het verbazingwekkende herfstlandschap. De grote en open tuinen liggen verspreid over verschillende niveaus in de uitlopers van de Higashiyama-bergen en bestaan voornamelijk uit esdoorns die in november prachtige tinten oranje en rood kleuren.

Eikan-dō's herfstkleurverlichting is een van de beroemdste in de stad, en gedurende een bepaalde periode van elk jaar kunnen bezoekers de tempel 's nachts betreden om te genieten van de warme kleuren die tegen de donkere lucht oplichten.

Video van de herfstkeuren: <https://youtu.be/ER1ykUnqtNg>

Mikaeri Amida (Amitabha terugkijkend)

Hoewel de meeste beelden de Boeddha Amitabha afbeelden terwijl hij recht vooruit kijkt, beeldt het standbeeld in Eikan-dō de godheid af die over zijn schouder achter hem kijkt. Het verhaal gaat dat dit beeld oorspronkelijk naar voren was gericht en wegwijnde in een pakhuis totdat het door Yōkan naar Kyoto werd gebracht, die later de zevende hogepriester van Eikan-dō werd. In 1082, toen de opperpriester ouder werd, liep hij rond het beeld en zong ritueel soetra's toen het beeld plotseling van zijn verhoging afdaalde om de monniken op zijn wandeling voor te gaan. Geschokt stopte Yōkan met lopen totdat Amitabha over zijn schouder keek en merkte hoe langzaam de priester ging. Volgens de legende heeft dit belangrijke culturele bezit sindsdien over zijn schouder meegekeken om te zorgen voor degenen die mogelijk achterop raken.

(Meer uitleg in het ahangsel hieronder)

Geschiedenis

De geschiedenis van Eikan-dō begon met Shinjō (797-873), een leerling van de beroemde monnik Kukai, postuum bekend als Kōbō Daishi. Shinshō, die een tempel wilde stichten om de vijf Wijsheidskoningen te aanbidden, kocht in 853 land van de aristocraat Fujiwara no Sekio. In die tijd was het echter nog steeds verboden om tempels te bouwen in Kyoto zelf, aangezien de hoofdstad was verplaatst van Nara naar Kyoto, juist om de invloed van machtige tempels op de

politiek te vermijden. De status van de tempel bleef de volgende tien jaar in het ongewisse totdat keizer Seiwa toestemming verleende en Zenrin-ji officieel werd opgericht. Hoewel het beter bekend staat onder de namen Eikan-dō of Zenrin-ji, is de officiële naam Shojuraigō-san Muryōju-in Zenrin-ji.

In het begin was Eikandō-do een esoterische Shingon-tempel in overeenstemming met de leer van Kukai, maar geleidelijk ging het over naar het Pure Land-boeddhisme toen de populaire sekte bekendheid kreeg in de hoofdstad. In het begin van de Kamakura-periode bestudeerde de monnik Jōhen de boeken van Hōnen, de grondlegger van het Pure Land-boeddhisme, om de nieuwe religie te bekritisieren. Uiteindelijk bekeerde hij zich echter zelf tot Pure Land-praktijken, en na Hōnen's periode als de 11e hoofdpriester volgde Jōhen als de 12e. Een van de andere discipelen van Hōnen, Shoku (1177-1247), volgde daarna als hoofdpriester en bleef het Pure Land-boeddhisme onderwijzen. Van de leiding van de Shoku's discipel, Jō'on, werd Eikan-dō de hoofdtempel van de Seizan-tak van de Pure Land School. Sindsdien dient de tempel als trainingslocatie voor de Seizan-gemeente.

Zoals veel tempels, werd Eikan-dō tijdens de Ōnin-oorlog (1467-1477) met de grond gelijk gemaakt en het duurde generaties priesters tot de 16e eeuw om de tempel herbouwd te zien. Eikan-dō kreeg echter te maken met verdere problemen tijdens de Meiji-periode onder het beleid van State Shinto, dat de inheemse religie promoveerde boven het boeddhisme. Ondanks de ontberingen in hun geschiedenis, doet de tempel het tegenwoordig goed en blijft ze de Pure Land-leringen in Kyoto promoten.

Aanhangsel Mikaeri Amida (Amitabha terugkijkend)

Er is een legende. Vroeger bood een oude man een beeld van Amitabha aan het keizerlijke hof aan en het werd aanbeden door mensen in het hof. Bij de openingsceremonie van Todai-ji, Nara,

werd het beeld overhandigd aan Todai-ji van het keizerlijk hof. Het beeld was gekoesterd in een pakhuis. Eikan kreeg de gelegenheid om het beeld te aanbidden en hoorde een oproep vanuit het hart van het beeld komen. Eikan betreurde het dat het beeld werd gekoesterd, omdat hij er vast van overtuigd was dat de oorspronkelijke gelofte van het beeld de redding was van alle levende wezens. Eikans verdriet werd opgevangen door de

ex-keizer Shirakawa en hij beval Eikan het imago te behouden en de diensten uit te voeren. In latere jaren nam Eikan ontslag als hoofd van de stewards van Todai-ji en liep hij naar Kyoto met het beeld op zijn rug. In de buurt van Kibata in Kyoto achtervolgden monniken van Todai-ji Eikan en probeerden het beeld terug te nemen, maar ze moesten het opgeven omdat het vasthield op de rug van Eikan.

In de vroege ochtend van 15 februari 1082 was Eikan 50 jaar oud en liep hij rond het platform van het beeld, terwijl hij Nenbutsu (Nam-Amida-butsu) preees als een gewone religieuze dienst in een tempel, waar de lucht ijskoud was. Plots liep het beeld van het platform naar beneden en begon Eikan te leiden. Eikan was zo verbaasd dat hij niet verder kon lopen. Op dat moment keek het beeld over zijn schouder en zei. "Eikan! Volg mij." Eikan zag de heilige en barmhartige houding van het beeld en wenste dat het de barmhartige houding zou behouden voor toekomstige generaties. Dit is een legende waarom Mikaeri Amida terugkijkt.

Korte gegevens over Mikaeri Amida

Hoogte: 77cm

Periode: Late Heian-periode - Vroege Kamakura-periode (rond 12 eeuw)

Beeldhouwer: onbekend

Dit is het belangrijkste beeld van Eikando, Zenrin-ji, Kyoto, Japan en het is een van de belangrijke culturele bezittingen van Japan. De stijl van de afbeelding toont een gematigde manier in de late Heian-periode, maar de decoratieve golf van kleding laat zien dat dit gemaakt zou kunnen zijn door een beeldhouwer in Kyoto in de vroege Kamakura-periode. De beeldhouwer heeft de pose vakkundig gerangschikt door het moment in te halen van een statische pose naar een dynamische.

De pose van Mikaeri Amida kan worden geïnterpreteerd als een houding:

Om te wachten op de mensen erachter,

Om terug te denken aan zijn eigen positie,

Om barmhartigheid te betonen aan de burens,

Om de mensen met genade te bekijken,

Aandacht hebben voor de mensen, als leider samen naar voren treden.

De pose toont ook de welwillendheid van de Amida, die zich nog steeds zorgen maakt over de mensen die niet naar voren kunnen komen, hoewel de Amida al veel mensen vooraan heeft meegenomen.